

ВѢСТНИКЪ
ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ.

Рôкъ 1902. Выдано 18. Лютого Ч. II.

Ч. 6.

Ч. 64/орд. О св. великôмъ постѣ.

КОНСТАНТИНЪ ЧЕХОВИЧЪ

Божою Милостію и св. Апостольского Престола благословенемъ

Епископъ Перемыскій, Самборскій и Саноцкій,

Всечестному Духовеньству и Возлюбленымъ Вѣрнымъ Епархіи

Поздоровлене въ Бозѣ и Архіерейске благословене!

Часъ бѣжитъ, бѣжитъ скоро, бѣжитъ невпинно, и нѣколи невертає.

Якъ та вода, котра выпливає зъ жерела, скоро плине потôчкомъ въ долину а нѣколи назадъ до жерела жадна капля єи не вернеся, якъ та вода скоренько бѣжитъ, що годѣ окомъ єи бѣгъ змѣрковати, такъ и жите человѣка бѣжитъ скоро и не спостерѣгає человѣкъ добре, коли и якъ улетѣвъ день, тыждень, мѣсяць або и рôкъ єго житя, переминуло и вже нема.

Недавно тому здаеся, якъ я до Васъ, дорогѝ Братя, вôдзивався передъ св. великимъ постомъ, и ото рôкъ проминувъ скоро, и много зъ тыхъ, котрѝ тамтого року мого листу передъ великимъ постомъ слухали, нинѣ вже стоятъ передъ справедливымъ судомъ Божымъ. Тожь коли приходитъ зновъ той часъ святый, хочу до Васъ дорогѝ Братя промовити. Люблю до Васъ говорити, божь то и мôй обовязокъ святый, коли Богу сподобалося поставити мене Вашимъ пастыремъ. Тожь говорю до Васъ, и устно въ тыхъ громадахъ, до котрыхъ могу самъ прибути, а радбы я Васъ всѣхъ якъ найскорше вôдвѣдати, а говорю до Васъ такожь въ моихъ листахъ при рôжныхъ случайностяхъ.

Але вжежь все, коли приходимо до того „времени спасительного“ до того „времени покаянія“ до св. великого поста, коли то нашими постами, нашими молитвами, нашими покаяніями маємо сплатити десятину Господу Богу зъ цѣлого року, въ тôмъ я кождого року до Васъ вôдзываюся, щобы звернути увагу Вашу на важность того часу освященного и заохотити Васъ до правдиво побожного, до богоугодного житя

Но въ теперѣшнôмъ роцѣ я теперъ, передъ великимъ постомъ, небуду говорити до Васъ лише моимъ власнымъ голосомъ и власными гадками. Тоє, що въ еперѣшнôмъ моимъ листѣ пастырскôмъ до Васъ пишу, то суть гадки всѣхъ Епископôвъ Австрыйскихъ. Епископы рôжныхъ краѣвъ зъѣзджаются вôдъ часу до часу, щобы вспôльно справы Церкви св. обговорити и надъ справами своихъ епархій нарадитися. Такъ Архіепископы и Епископы Австрийски, т. є, Епископы тыхъ всѣхъ провѣнцій, котрѝ належатъ до державы Австрыйскои, пôдъ панованємъ Нашого Найясьнѣйшого Монарха, Францѣшка Іосифа І., и то зъ однои части Монархіи, зъ самои Австріи, без Угорщины, зъѣзджаются вôдъ часу до часу въ Вѣдни на нарады.

Послѣдна така нарада вôдбулася въ мѣсяци Листопадѣ минувшого року. Всѣхъ Архіепископôвъ и Епископôвъ въ Австріи, котрѝ въ тыхъ нарадахъ маютъ право участь брати и участь берутъ, єстъ 36.

На тыхъ то нарадахъ запала постанова, щобы зъ причины, що сутъ люде, котрѝ повстаютъ вротивъ св. католицкои Церкви, люде котрѝ въ рôжный спосôбъ стараютъ ся вѣрныхъ вôдъ Церкви вôдорвати, а котрѝ заразомъ и супротивъ нашои Австрыйскои державы ворожо сутъ успособленѝ, отже запала ухвала, шобы всѣ Архіепископы и Епископы Австрыйскѝ, кождый въ своєй епархіи выдавъ листъ пастырскій и звернувъ увагу своихъ вѣрныхъ на тоє зло, яке зачинає ся ширити, и длятого той листъ пастырскій єстъ спôльный, выйшовшій, якъ я сказавъ вже, зъ спôльныхъ нарадъ всѣхъ Архіепископôвъ и Епископôвъ Австріи.

Вправдѣ Вы дорогѝ братя, єсьте вѣрными сынами св. католицкои Церкви Вы такожь щиро привязанѝ до нашои великои Австрыйскои державы нашого Найяснѣйшого Монарха, всѣми возлюбленого Цѣсаря Францѣшка Іосифа І., о тôмъ мавъ я случайность особисто пересвѣдчитися, вôдвѣдуючи рôжнѝ стороны моеи епар-

хіи; нашь честный, поцтивый рускій народъ всюди крѣпко тримає ся св. Церкви, всюди вѣрный свому Цѣсареви. Але ворогъ не спитъ; нечаянно вкидає помежи найчистѣйшу пшеницю куко̂ль и ро̂жне хабазє. Найже пастирямъ и Архієреямъ Вашимъ належить стояти на сторожи, бо якъ не зъ одного то зъ другого боку ворогъ старається, щобы добрыхъ и честныхъ людей звести зъ дороги простои на мано̂вцѣ, щобы лишь душѣ хрисіянъски во̂дтягнути во̂дъ Бога а втягнути въ сѣти во̂двѣчного ворога роду людского, въ сѣти діявола.

Роботу тую погану пекольну вже той ворогъ зачавъ и помежи нашимъ народомъ робити и черезъ якихсь злыхъ, переворотныхъ людей, зачавъ вже ширити письма и книжочки помежи рускимъ народомъ, особливо въ захо̂дныхъ сторонахъ нашои епархіи, книжочки, Богъ знає де, здає ся десь за моремъ, друковани. Въ книжочкахъ тыхъ, писаныхъ въ нашо̂мъ ро̂дно̂мъ, руско̂мъ, хотяй якось перекручено̂мъ языцѣ, выступає той ворогъ на супротивъ нашои св. вѣры, насупротивъ нашои св. католицкои Церкви, насупротивъ Головы Церкви, Папы Рымского, супротивъ нашого св. нами такъ любленого обряда церковного руского, захвалює иншу вѣру, захвалює порядки въ иншихъ державахъ, а выступає противъ нашой державы.

Тожь уважно слухайте сего, що Вамъ въ то̂мъ моимъ листѣ пишу, и памятайте. що тоє, що до Васъ теперь говорити буду, высказую Вамъ въ имени всѣхъ Архіепископо̂въ и Епископо̂въ Австрийскихъ.

А передъ всѣмъ высказую Вамъ мою щиру радо̂сть и моє узнанє, що такъ крѣпко держитеся св. вѣры католицкои, так вѣрно тримаєтеся св. Церкви и Головы Єи, Папы Римского, такъ щиро привязанѝ Вы до нашого Найяснѣйшого Монарха.

Зъ радостію такожь виджу, якъ то Вы, хотяй небогатѝ, радо даєте Вашѝ офѣры на Церкви и на ро̂жнѝ добрѝ цѣли и тымъ оказуєте, що маєте въ серцяхъ Вашихъ правдиву любовъ христіяньску. Бо коли теперъ помежи людьми повстають ро̂жнѝ сварнѣ и ненависти, такъ, що братъ зъ братомъ, сынъ зъ во̂тцемъ ненавидятся, то лише любовъ, котра: долготерпи́тъ, млрдствꙋетъ: незави́дитъ не превозно́сится, не горди́тся, не и́щетъ свои́хъ си́, не ра́здража́ется, не мы́слитъ зла́. Не радꙋется ѡ непра́вдѣ, ра́дꙋетсяже ѡ и́стинѣ. Вся лю́битъ, всемꙋ̀ вѣ́рꙋ е̂млетъ, вся ꙋпова́етъ, вся терпи́тъ (I кор. 13, 4—7) лише такая, христіяньска любовъ може спро̂вадити споко̂й, порозумѣнє, миръ. И певно, що всюда помежи нашими вѣрными видно, що житє побожне, житє христіяньске, житє въ духу Церкви Христовои взмагаєся, але зъ другои стороны настають такѝ прикрѝ во̂дносины, таки непорозумѣня. що треба запытатися: що буде дальше? Высказавши отже Вамъ, дорогѝ братя мою радо̂сть и моє признанє за тоє, що виджу доброго, мушу такожь звернути ся до Васъ зъ словами во̂тцѣвского упо̂мненя и показати Вамъ тоє, що не єсть добре, ба, що по просту мусить довести до злого.

И такъ найсамперед звертаєся увага наша на по̂драстаюче поколѣнє, на дѣти, на молодѣжь. Бо якъ выховаємъ молодѣжь нашу, така буде и наша будучно̂сть. Якъ выховаємъ молодѣжь въ крѣпко̂й вѣрѣ, въ цнотѣ, въ побожности, словомъ, якъ

выховаємъ єи добре, то и пôзьнѣйшй поколѣня будутъ добрй, вѣрнй, и побожнй А въ тôмъ взглядѣ не одно зле дѣєся, ворогъ рода людьского хотѣвбы тую молодѣжь въ свои сѣти заманити. Тожь звертайте, родичѣ християньскй, бачну увагу на той Вашь найбôльшїй скарбъ, на Вашй дѣти, выховуйте ихъ вôдъ маленькости въ дусѣ християньскôмъ, тогды будете и Вы зъ нихъ мати потѣху, и Богу выростутъ они на славу, и нашому народу на пожитокъ.

А дальше страхомъ переймаютъ насъ тїи незгоды и ненависти. Люде, навѣтъ добрй, котрй въ самôй рѣчи добра хотятъ. упертостїю своєю и непошанованємъ гадки другихъ людей, шкоду приносятъ добрôй справѣ.

Длятого теперѣшный нашь Отецъ святый Папа Левъ XIII. котрый зъ высоты Свого престола видитъ всѣ небезпеченьства, подає, яко учитель християнъ, докладнй поясненя, а яко досьвѣдченый лѣкаръ, средства цѣлительнй, кôлькократно упоминавъ свѣтъ християньскїй передъ грозячими небезпеченьствами.

Свѣтъ злый и переворотный хоче людей вôдтягнути вôдъ Христа Спасителя, а добрый християнинъ мусить старатися якъ насъ до того св. Отецъ въ Своимъ посланю зъ 1. Листопада 1900 завзыває, щобы той, котрый єсть; **„Пѫть истина и животъ"** панувавъ въ серцяхъ всѣхъ, въ серцяхъ бѣдныхъ и богатыхъ, пôдданыхъ и пануючихъ, щобы всѣ Єго яко свого Учителя, Господа и Законодателя узнавали, Єго щиро любили, вѣру въ него смѣло и веустрашимо вызнавали, и любовъ до него черезъ любовъ до ближныхъ оказовали.

Правдива же вѣра въ Спасителя и щира любовъ до Него оказуєся найлѣпше черезъ непокелибиму вѣрнôсть до Головы Церкви, Папы Римского. Бо божественный Пастыръ, Iисусъ Христосъ, повѣривъ свою паству ажь до Свого пакипришествїя при кôнци свѣта св. Петрови (Іоан. 21, 15—17); Вôнъ злучивъ судьбу Церкви Своєи зъ пастированємъ св. Петра и єго правныхъ наслѣдникôвъ (Мат. 16, 18). Въ Римѣ осѣвъ св. Петро, веденый духомъ Божимъ, тамъ полишивъ свôй жезлъ пастырскїй своимъ наслѣдникамъ, тамъ отже, до Риму, звертали́ся и звертаются по всѣ часы очи вѣрныхъ, яко до осередка царства Христового. Де Петръ, тамъ и Церковъ, якъ пôсля высказу св. Амврозїя всѣ вѣрнй всегда вѣровали и вѣруютъ. По тôмъ пôзнаєся правдивыхъ вѣрныхъ Христовыхъ, що они всегда щиро суть послушными наслѣдникамъ Христовымъ въ всѣхъ справахъ, дотычачихъ спасенїя

Зъ другои стороны вороги Христа всегда старали ся найсампередъ поразити Пастиря, щобы потôмъ легко розпорошити паству. Перши християне бачили, якъ ихъ пастиря, найсампередъ въ Iерусалимѣ, а потôмъ въ Римѣ, кидали до вязницъ, а наконець на смерть замучили. И вôдъ того часу непроминуло жадне столѣтє, въ котрôмъ бы вороги Христа не нападали на Голову Церкви. Силою и пôдступомъ, обмовами и клеветами нападали на Папôвъ, щобы тымъ способомъ вѣрнй дѣти Церкви вôдтягнути вôдъ Риму.

И у насъ въ Австрійской державѣ бачимо вôдъ якогось часу зачинає ся ширити покликъ, котрый христіянъ вôдъ вѣрности Римови, т. є. Папѣ Римскому, вôдтягнути хоче. А кождый вѣруючій знає добре, що кто вôддаляєся вôдъ Христа, той вôддаляєся вôдъ Бога, бо неможе той мати Бога за вôтця, кто не має Церкви за матѣрь, якъ говорить св. Кипріянъ.

А пôдъ тымъ покликомъ, котрый вѣрныхъ хоче вôдтягнути вôдъ Папы Римского, вôдъ Церкви, криєся и друга цѣль, щобы горожанъ Австрыйскихъ вôдтягнути вôдъ вѣрности Австрыйской державѣ и нашому Цѣсареви, якъ я тоє Вамъ вже зъ початку того листу сказавъ.

Насупротивъ такои поганои, злобнои роботы жаденъ Епископъ неможе мовчати. Длятого то звертаю ся до Васъ, дорогй Братя, зъ любовїю въ серци и взываю Васъ и упоминаю по вôтцѣвски: вытревайте въ добрôмъ, вытревайте въ вѣрѣ.

Передъ всѣмъ памятайте що часъ борбы и переслѣдованъ дає Вамъ нагоду позыскати собѣ побѣду, єсли вложите на себе зброю духа. Тожь, якъ повѣдає Апостолъ народôвъ: „Ѕта́ните оу҆̀бо препоѧ҆́сани чре́сла ва́ша и҆́стиною, и҆ ѡ҆блекшеся въ бронѧ̀ пра́вды: И ѡ҆бу́вше но́зѣ во оу҆готова́ніе благовѣствова́нїѧ мі́ра: Надъ всѣ́ми же воспрїи́мше щи́тъ вѣ́ры, въ не́мже возмо́жете всѧ̑ стрѣ́лы лꙋка́ваго разжже́нныѧ оу҆гаси́ти. И҆ шле́мъ спасе́нїѧ воспрїими́те, и мечь дꙋхо́вный, и҆́же е҆́сть глаго́лъ Бж҃ій.“ (Ефес. 6, 14—17). Хоть бы борба незнати якъ люта була, Вы вытревайте, не опускайте Вашого становища. Бо христіянинъ неможе покидати своєи Церкви, инакше бо грѣшить тяжко и тратить вѣчне спасеніє.

Найскорше тратять вѣру тїй, котрй правдъ вѣры або мало що знають, або цѣлкомъ незнають. Тожь въ теперѣшныхъ прикрыхъ часахъ Наше Духовеньство душпастырске, все охоче до працѣ надъ своєю паствою и повне пожертвованя, подвоить свою працю, щобы вѣрныхъ докладно поучати, и вѣрнй зъ тымъ бôльшою охотою и пильностїю будуть зъ тыхъ наукъ користати, щобы ихъ собѣ присвоити.

Особенно Вы родичѣ христїяньски маєте першій обовязокъ, зъ однои стороны самымъ докладно поучити ся правдъ вѣры, бо Вы самй маєте найсампередъ учити тыхъ правдъ вашй дѣты, а зъ другои стороны маєте святый обовязокъ посылати Вашй дѣти до Церкви и школы на науку катихисму. Чимъ лѣпше научать ся катихисму, тымъ сильнѣйше будутся вѣры св. тримати и пôсля неи жити.

На жаль многй христїяне не жиють такъ, якъ того учать правды вѣры и моральности християньскои, якъ тоє учить катехисмъ. Бракъ вѣры майже все єсть наслѣдкомъ житя, котре вѣрѣ противится. Кто отже хоче заховати собѣ правдиву, св. католицку вѣру, мусить житє своє уладити и провадити пôсля взнеслого прикладу божественного нашого Учителя и Спасителя.

Щобыже пôсля того высокого прикладу жити и поступати, то до того належить такожь любовъ ворогôвъ. Єсли злй люде нападають на Церковъ св., єи осуджують и на ню клеветають, Вы докажѣть правдивôстъ Церкви и правдивôстъ вѣ-

ры Вашымъ праведнымъ житємъ, докажѣтъ тымъ, що точно поступати будете пôсля заповѣди Христа: „бл҃гословите клѧнѹщыѧ вы, добро творите ненавидѧщымъ васъ, и молитесѧ за творѧщыѧ вамъ напасть (Мат. 5; 44. Лук. 6, 27). Великій учитель, Августинъ, коли настали подôбни̂ вôдношеня, якъ теперь, такъ упоминавъ свою паству: „Тіи, котри̂ ширятъ блудни̂ науки̂ боятся спокою такъ, якъ тіи, котри̂ хори̂ суть на очи, боятся свѣтла.“ Але чижъ черезъ тоє, що кто хорує на очи, неможе свѣтла знести, оно має бути злымъ? Прецѣнъ око на го сотворене, щобы прыймало свѣтло. Дтятого католики, котри̂ любятъ миръ, най стараются, щобы очи слабыхъ поздоровѣли. На клеветы не вôдповѣдайте клевєтами, але молѣтся за него. До того, котрый хоче ся сварити, ты такъ скажи: „говори, що хочешь, можешь мене ненавидѣти, скôлько силы, проклинай мене, скôлько тобѣ ся подобає, ты помимо всего позôстанешь моимъ братомъ!

Але христїяньска любовъ ближнихъ и любовъ ворогôвъ не перешкаджає боронити, и то вôдважно боронити справы Церкви супротивъ єи ворогôвъ. Длятого взываю Васъ, дороги̂ Братя, щобысьте вѣры и Церкви св. боронили всюда, дебы ся противники тыхъ святыхъ справъ показали. Тяжкимъ ворогомъ вѣры сутъ погани̂ письма, переворотни̂, зли̂ книжки. Тыхъ стережѣтся, вôдкидайте ихъ вôдъ себе, а якъ ихъ помимо Вашои волѣ дôстанете, вôддавайте заразъ Вашимъ вôтцямъ духовнымъ. А за тоє читайте сами̂, або слухайте, якъ други̂ читаютъ, письма и книжки добри̂, котри̂ стоятъ крѣпко на пôдставѣ вѣры. Таки̂ письма и книжки, якихъ дяковати Богу у насъ русинôвъ що разъ бôльше появляєся, пôдпирайте, сами̂ о нихъ старайтеся и розширяйте.

Вороги Церкви и вѣры и дѣтямъ Вашимъ могутъ дати въ руки шкодливи̂ письма, щобы вже въ молоденьки серця запустити отрую. А дѣти Ваши̂, то Ваша потѣха и Ваша будучнôсть. Стережѣтъ ихъ вôдъ того зла, бо дитина, котра не выхована въ вѣрѣ нѣ родичамъ нѣ народови славы анѣ пожитку не принесе. А еще въ бôльшой мѣрѣ старайтеся Вы родичѣ, котри̂ маєте сынôвъ въ школахъ середныхъ и высшихъ, и молѣтъ Бога о помôчь, щобы они тамъ по мѣстахъ незатратили духа христїяньского, незатратили вѣры, котру зъ родительского дому вынесли и якбы зъ молокомъ матери выссали, не затратили добрыхъ обычаѣвъ. Нарôдъ потребує людей свѣтлыхъ, котри̂ придбали собѣ богато вѣдомостей мужôвъ зъ характеромъ сильнымъ, зъ серцемъ шляхотнымъ, мужôвъ честныхъ и праведныхъ. Таки̂ люде умѣютъ для свого народа щиро трудитися, єго высше пôдносити и честь єму принести. Тожь працюй молодѣже, ты надѣє наша, щиро, учися пильно, заховай чисти̂ обычаѣ, плекай взнеслі̂ идеалы въ серцяхъ твоихъ молодыхъ, котри̂ до всего красного и высокого рвутся, выробляй въ собѣ характеръ, чистый якъ слеза а крѣпкій якъ криця щобы мы, и ты и цѣлый нарôдъ зъ доброю надѣєю въ красшу будучнôсть передъ себе глядѣти могли. Стережи твого невинного серця и поборюй покусы, а житє твоє уладжуй честне, на крѣпкой пôдставѣ вѣры св.; тая пôдстава, и въ тяжкихъ хвиляхъ нѣколи тебе незаведе.

Всѣмъ же вѣрнымъ пригадуємъ заповѣдь Христа Господа: „Такѡ да просвѣтится свѣтъ вашъ предъ человѣки, ıакѡ да видятъ ваша добрая дѣла: и прославятъ Отца вашего, иже на небесѣхъ. (Мат. 5, 16.) Нашъ божественный Спаситель, котрый колись и нашимъ судѣєю буде, жадавъ вôдъ своихъ ученикôвъ, щобы все и всюды выступали яко єго ученики, яко христіяне. Вôнъ незадоволяєся скритымъ вызнаванємъ вѣры, але мовитъ: „Всякъ убо иже исповѣстъ мя предъ человѣки, исповѣмъ єгѡ и азъ предъ Отцемъ моимъ, иже на небесѣхъ. А иже ѿвержется мене предъ человѣки, ѿвергуся єгѡ и азъ предъ Отцемъ моимъ, иже на небесѣхъ!“ Мат. 10, 32, 33). Тожь обовязкомъ єстъ кождого христіянина старатися щобы христіяньски засады переймали цѣлу суспôльнôсть на кождôмъ поли дѣланя.

А дальше пригадую Вамъ, що Христосъ тымъ приобѣцявъ вступъ до неба, котрѝ творятъ дѣла милосердія, немилосернымъ же заповѣвъ, що ихъ вôдкине вôдъ себе. (Мат. 25. 35 и пр.) Тожь кождый пôсля силъ своихъ, можности и средствъ най вспомагає бѣдныхъ, най запомагає Товариства добродѣйнѝ, щобы тымъ способомъ причинитися до зменшеня нужды.

Нужда и голодъ єстъ злымъ дорадникомъ, чоловѣкъ, проживаючій въ нуждѣ, єстъ очевидно незадоволенымъ, нарѣкає на всьо и на всѣхъ, стає ся ворогомъ тыхъ, котрѝ маютъ чимъ потребы житя заспокоити. Тожь всѣми силами старайтеся, щобы нужду лагодити и усувати, дѣлайте дѣла милосердія Христа ради, будьте милосерными зъ обовязку любови християньскои, а тымъ причинитеся до розвязаня квестіи суспôльнои пôсля засадъ христіяньскихъ.

Так само зарôбники и ремѣсники часто чуются незадоволеными и высказуютъ тоє, а то тіи, котрѝ немаютъ крѣпкои вѣры и не пôдносятъ очей своихъ до Бога, до неба. Баламученѝ злыми людьми, котрѝ имъ обѣцюютъ такѝ рѣчи, яки сутъ неможливѝ, хотятъ тутъ на земли знайти повне щасьтє якого нема. Зведенѝ переворотными людьми, затрачуютъ свою вѣру, перестаютъ працьовати, видятъ нужду въ своєй родинѣ, и пропадаютъ такъ въ дочасности якъ и вѣчности. А Церковъ католицка пôдъ проводомъ св. Отца Льва XIII, котрый въ справѣ робôтничой прекраснѝ выдавъ посланя, щиро займаєся зарôбниками. Тожь слухайте того голосу Церкви, котра однаково любитъ всѣ свои дѣти, такъ бѣдныхъ якъ заможныхъ, и однымъ и другимъ ихъ обовязки пригадує.

А на кôнци пригадую Вамъ, дорогѝ Братя, тую правду непоколебиму, що правдиве добро суспôльности залежитъ вôдътого, яки сутъ поодиноки родины. Єсли всѣ родины будутъ щирымъ духомъ Христовымъ перенятѝ, то и цѣла суспôльнôстъ буде доброю и щасливою. Всѣ бо мы членами однои, великои, Богомъ заснованои родины, а то: св. Церкви католицкои. Пôдъ проводомъ св. Отца и Епископôвъ зъ нимъ злученыхъ члены тои родины сутъ злученѝ щирою любовію, котрои жерело у Христа находится. Кто отже повстає супротивъ поваги Церкви, той повстає супротивъ христіяньскои родины.

Найжежь родины Вашѝ будутъ вравдиво христіяньскѝ, а всьо що духови

Христовому противится, выкиньте зъ посередъ себе. Отже уганяне за утѣхами свѣтовыми, за богацтвами и легкимъ заробкомъ, неразъ зъ кривдою ближнього, пьяньство и розпуста, пôдкопуютъ здорове и щасте поодинокихъ родинъ и цѣлыхъ народôвъ.

„Тѣмже ѹ҆́бо бра́тїе сто́йте, и҆ держи́те преда́нїѧ, и҆̀миже научи́стесѧ, и҆лѝ сло́вомъ и҆лѝ посла́нїемъ на́шимъ. Са́мъ же Гдⷭ҇ь на́шъ Ї҆и҃съ Хрⷭ҇то́съ, и҆ Бг҃ъ и Оц҃ъ на́шъ возлюби́вый на́съ и да́вый ѹ҆тѣше́нїе вѣ́чно и ѹ҆пова́нїе бл҃го въ бл҃года́ти. Да ѹ҆тѣ́шитъ сердца̀ ва́ша и да ѹ҆тверди́тъ ва́съ во всѧ́комъ сло́вѣ и дѣ́лѣ бла́зѣ“. (II Сол. 2, 14—16).

Яко залогъ благословеня небесного удѣляю Вамъ мого благословеня Архіерейского въ имя Отца и Сына и св. Духа Аминь.

Дано въ Перемышли при нашой престольной Церквѣ Рождества св. Іоанна Крестителя въ день иже во святыхъ отець нашихъ, Василія Великого, Григорія Богослова, и Іоанна Златоустаго р. Б 1902,

† **Константинъ**, Епископъ.

Поручае ся Всечестному Духовеньству повысшій листъ пастирскій оголосити мѣсто проповѣди въ Недѣлю сыропустну. Въ парохіяхъ до котрыхъ дочерни̂ Церкви належатъ, мае ся той листъ пастирскій въ кождой Церкви оголосити.

ОО. Катихиты шкôлъ середныхъ и выдѣловихъ маютъ той листъ молодѣжи шкôльной мѣсто ексорты въ Недѣлю сыропустну прочитати, а въ школахъ народныхъ вôдповѣдну ексорту выголосити.

Що до захованя посту, поручаемъ благоразумно поучати вѣрныхъ о приписахъ въ тôмъ взглядѣ оголошеныхъ на Синодѣ діецезальнôмъ въ Перемышли въ роцѣ 1898, то есть о ухвалахъ Синоду провинціонального Львôвского зъ року 1891. Гдебы однакожь заходила дуже важна потреба дальше идучого разрѣшеня вôдъ посту, то удѣляемъ тои власти Всч. Духовеньству, на що особенно звертаемъ увагу Всч. ОО. Катихитôвъ, щобы вôдповѣдно зарядили въ бурсахъ для хлопцѣвъ и институтахъ для дѣвчатъ. Въ случаяхъ разрѣшеня вôдъ посту що до молитовъ заховати правило Синоду пров. Львôвского.

Рôвночасно позваляемъ Всч. ОО. Сповѣдникамъ въ парохіяхъ надъ 2.000 душъ розпочинати св. Сповѣдь пасхальну вôдъ 1. Понедѣлка. а въ парохіяхъ низше 2.000 душъ вôдъ 3. Понедѣлка св. великого посту. Сповѣдь пасхальна кôнчить ся зъ днемъ празника Вознесеня Господня.

Заразомъ удѣляемъ власть на часъ св. вел. посту разрѣшати вôдъ грѣхôвъ власти Нашой задержаныхъ, кромъ 1) умысне человѣкоубійство и 2) согнане человѣческого плода (secuto effectu).

Кромъ того силою власти вôдъ св. апостольского Престола на пятилѣте Намъ удѣленои, удѣляемъ власть, всѣмъ Всч. ОО. Сповѣдникамъ на цѣлый часъ треваня сповѣди пасхальнои, привертати каючимъ ся утрачене право, petendi debitum conjugale, cujus jus amisit per supervenientem affinitatem e copula carnali, habita cum

consanguinea vel consanguineo sive in primo sive in secundo gradu suae uxoris respective sui mariti, що дѣлати ся мае въ слѣдуючій способъ. По выголошеню формы разрѣшеня св. Тайны Покаянія, (а звертаемъ увагу Всч. ОО. Сповѣдниковъ, що форма разрѣшеня мае докладно высказати ся при кождômъ сповѣдаючômъ ся, иначе каючій ся не одержавъ разрѣшеня, мае ся сказати: „Кромъ того властію Преосвященному Епископу . . . . удѣленую, а менѣ вôдпорученою, привертаю тобѣ довгъ сопружескій вôдъ свого мужа (жены) жадати, котре черезъ грѣхъ плотскій (зъ сроднымъ) жены твоеи (мужа твоего,) поповненый утративъ есь. Въ имя Отца † и Сына † и святого Духа † Аминь.“

Вôдъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 12. Лютого 1902.

† Константинъ,
Епископъ.

Ч. 7.

Ч. 783 Речинець къ св. Рукополаганю въ Єреи.

Кандыдатôвъ стану духовного, укôнчившихъ науки богословскй а желаючихъ приняти св. Рукоположене взывае ся, щобы поданя свои вносили до дня 3 н. ст. Марта с. р. самй же явили ся въ канцеляріи Еп. Консисторіи дня 11. н. ст. Марта с. р. о 10. годинѣ передъ полуднемъ до испыту. — Поданя заосмотренй мають бути: 1) свѣдоцтвами всѣхъ наукъ шкôльныхъ, 2) нровственности, 3) здоровля, 4) убожества потвердженого ц. к. Старостволмъ, 5) вѣнчаня (если суть женатй), 6) удоволеня вôдъ войсковои повинности.

Вôдъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 14. Лютого 1902.

Ч. 8.

Ч. 486. О духовныхъ вправахъ въ монастири ОО. Василіянъ въ Добромили.

Въ дняхъ 4, 5 и 6 Марта и 11, 12 и 13 Марта с. р. вôдбудутъ ся въ монастыри ОО. Василіянъ въ Добромили вправы духовнй для Всеч. Духовеньства. Реколекціи въ первôмъ речинци розпôчнутъ ся дня 3. Марта вечеромъ, а въ другôмъ

10. Марта вечеромъ. Намѣряючій зъ Всч. ОО. взяти участь въ тыхъ реколекціяхъ зволятъ листовно вôднести ся до Впр. о. Ректора Новиціяту Чина св. Вас. Вел. въ Добромили, въ котрôмъ речинци возьмутъ участь въ реколекціяхъ, а то изъ тои причины. що тôлько по 20 священникôвъ може бути въ тôмъ часъ помѣщеныхъ въ монастири. Кождый зъ Всч. Отцѣвъ, котрый зголосится до участи въ реколекціяхъ, въ сей часъ отримає вôдповѣдь, чи єсть єще мѣсце.

Вôдъ Еп. Ординаріята.

Перемышль дня 29. Сѣчня 1902.

Ч. 9.

Ч. 658/30. Конкурсъ на катихита при 5. кл. школѣ въ Белзѣ и при школѣ муж. выдѣл. въ Сокали

Ц. к. Рада шкôльна окружна въ Сокали оголосила п. дн. 28. Сѣчня 1902 ч. 219 конкурсъ на посаду катихита при 5. клясовой школѣ въ Белзѣ и при школѣ выдѣловой мужеской въ Сокали зъ платнею III. и II. клясы пôсля §. 4. и 11. зак. зъ дня 22. Червня 1899 Нр. 81 Вѣстн. зак. и розпор. краєвыхъ.

Ресинець подаваня ся до 15. Марта с. р.

О тôмъ повѣдомляє ся Преч. Духовеньство.

Вôдъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 11. Лютого 1902.

Ч. 10.

Ч. 689. О брошурцѣ трактуючои о рôжницѣ науки вѣры и дісціплины св. кат. Церкви.

Звертаєся увагу Всеч. ОО. Душпастырѣвъ, именно въ околицяхъ гôрскихъ западнои Галичины, щобы слѣдили мѣжь народомъ за брошурою печатаною въ маломъ форматѣ (16ка) способомъ катихизмовымъ трактуючою о рôжницяхъ науки вѣры и дісциплины св. католицкои Церкви, такожъ обрядôвъ гр. кат. Церкви, соєдинены зъ св. Римскимъ Престоломъ, а Церквою восточно-православною.

Брошуру тую вѣроятно въ Америцѣ печатану, слибы у кого найшлася, поручаєся безпроволочно вôдобрати о єи походженю вывѣдатись и до Еписк. Консисторіи вôдослати.

Вôдъ Еп. Консисторіи.

Перемышль 10. Лютого 1902.

Ч. 11.

Ч. 6878/901. О розсылцѣ св. Мира.

Епископскій Ординаріятъ поручає Преч. ОО. Деканамъ, щобы памятали на выконанє обовязку вчасного по Вел. Четвергу побраня и вôдновленя св. мира а то вôдповѣдно до рѣшень рус. провинціяльного Львôвского Собора зъ р. 1891 (Глава II. о св. Тайнѣ Миропомазаня и додатокъ до того Собора стор. 212--213).

Въ особенности поручає ся:

1) щобы кождый Преч Отецъ Деканъ будьто самъ, будьто черезъ вôдпорученого священика въ найкоротшôмъ часѣ по Великодни побравъ вôдъ о. Префекта катедральной закристіи св. миро для цѣлого деканата. Ту примѣчає ся, що подальшѝ Деканаты по попереднôмъ порозумѣню ся Преч. ОО. деканôвъ могутъ черезъ одного вôдпоручника побрати св. миро для кôлькохъ сусѣднихъ деканатôвъ, высылка же св. мира почтою єстъ выключена.

2) щобы въ протягу мѣсяця вôдъ Вел. Четверга конечно кождый настоятель парохіи и самостôйной душпастырской посады мавъ уже у себе нове св. миро. Въ той цѣли поручаєся въ тôмъ речинци созвати Соборчикъ деканальный или въ случаю перешкоды вôзвати всѣхъ Настоятелѣвъ парохій, щобы у Преч. О. декана лично или черезъ сусѣдного священика побрали св. миро.

3) щобы всѣ Настоятелѣ парохій спалили старе св. миро на чистôмъ камени а попелъ єго высыпали въ освящене мѣстце (Sacrarium), котре въ кождой Церкви довжно бути устроєне.

Преч. ОО. Деканôвъ въ совѣсти зобовязуєся до точного выконаня повысшихъ поручень и до обговореня высше наведеного трактату рус. провинц. Собора Львôвского зъ р. 1891 на найблизшôмъ Соборчику деканальнôмъ.

Вôдъ Еп. Ординаріята.

Перемышль 14. Лютого 1902.

ХРОНИКА.

Именованя:

Ч. 2934/01 Тит. Совѣтниками Еп. Консисторіи именованѝ:

Печ. ОО. Маляркевичъ Іоанъ, парохъ въ Дорожовѣ, Іесыпъ Петро парохъ въ Лѣтынѣ, Борковскій Іеронъ, парохъ въ Грушовой.

Ч. 103. О. Гавриïлъ Гнатишакъ, парохъ въ Криницѣ — им. II. орд. школ. комисаремъ на деканатъ Мушиньскій, на мѣстце уступившого добровôльно изъ тои довжности Преч. о. Іосифа Мохнацкого пароха въ Лабовой.

Вôдличія крилошаньскй получили:

Ч. 2934/01. О. Борковскій Іеронъ, парохъ въ Грушовой.
„ 5495/01. О. Константиновичь Емиліянъ, парохъ въ Сяноцѣ.
„ 6125/01. О. Радецкій Іоанъ, парохъ въ Мервичахъ
„ 806 О. Поляньскій Олимпъ, парохъ въ Юрôвцяхъ.

Презенты получили:

Ч. 319. О. Бенцѣнъ Андрей на парохію Баличи дек. Мостиского.
Ч. 751. О. Винницкій Іосифъ на Ролôвъ дек. Дрогобыцкого.
Ч. 829. О. Волошиньскій Василій на Махнôвъ дек. Угнôвского.

Каноничну институцію получили:

Ч. 358. О. Алексевичь Станиславъ на Батятычи дек. Жовкôвского.
Ч. 491. О. Заяць Іоанъ на Хмѣль дек. Затварницкого.
Ч. 522. О. Минковичь Емиліянъ на Мхаву дек. Балигородского.
Ч. 623. О. Охничь Василій на Туриньско дек. Яслиского.

До каноничнои институціи завôзвані:

Ч. 633. О. Попель Михаилъ на парохію Липе дек. Жукотыньского.
„ 634. О. Антоневичь Маріянъ на парохію Шумячь дек. Высочаньского.
„ 654. О. Корытовскій Володимиръ на парохію Глумча дек. Бирчаньского.
„ 655. О. Копыстяньскій Романъ на парохію Пулавы дек. Яслиского.
„ 749. О. Скроцкій Михаилъ на парохію Устрики гôр. дек. Затварницкого.
„ 791. О. Бенцѣнъ Андрей на парохію Баличи дек. Мостиского.
„ 792. О. Крушиньскій Теодоръ на парохію Ступницю дек. Мокряньского.

Завѣдательства получили:

Ч. 358. О. Паньковскій Илярій въ Конотопахъ дек. Варяжского.
„ 386. О. Головка Іоанъ въ Тартаковѣ дек. Сокальского.
„ 336. О. Левъ Михаилъ въ Яжовѣ старôмъ дек. Яворôвского.

Вôдъ Еп. Консисторіи

Перемышль дня 16. Лютого 1902.

† Константинъ,
Епископъ.

О. Іоанъ Стрыйскій,
Канцлеръ.

Накладомъ гр. кат. Еп. Консисторіи въ Перемышли. Зъ печатнѣ Іосифа Стефіого въ Перемышли 1902.